

opfyldte Grundloven. Den Erfaring gjorde jeg meget hurtigt. Jeg fik ogsaa ved 2den Behandling Bekræftelse paa den Formodning, at Flertallet heller ikke vil Grundloven saa nær — som de kalde det — som det er muligt at naa det i Øjeblikket. Jeg fik det gennem den Udtalelse, der kom fra Ordspøreren for Flertallet om, at kun det Forslag, som for Øjeblikket laa paa Tingets Bord, var i Stand til at blive til Lov angaaende den Sag. Det var det, der stod fast, at der ikke stete andet end det, der den Gang forelaa fra Flertallets Side i denne Sag paa disse to Omraader. Væde Medlemmer saf Udvalget vide, at jeg til 3dje Behandling har gjort, hvad der stod i min Magt, for at det kunde blive muligt at komme Grundloven nærmere, end man er kommen. Men man vilde ikke. Jeg mener altsaa, at jeg paa disse Omraader har gjort min Pligt i hele denne Sag og specielt som kjøbenhavnsk Folketingsmand, som Repræsentant for en Del af den By, der bliver forurettet ved denne Lov, idet dens Befolkning i Henhold til denne Lov bliver nedjat i 2den Klasse i politisk Henseende. Der var for mig kun eet tilbage, som jeg her ved 3dje Behandling kunde ønske at saa fuld Klarhed over, og det var den megen Tale om det midlertidige ved denne Lov, om hvilken man har sagt, at kun den kunde gennemføres gennem alle Stadier og blive til Lov. Fra alle Sider har jeg hørt den Tale: Det er jo kun en midlertidig Foranstaltning! Det er kun en midlertidig Lov! Det er ikke noget endeligt! Vi stræbe alle sammen efter at naa til fuld Retfærdighed paa dette Omraade, og vi erkende, at det er en Nødvendighed, at vi inden ret lang Tid naa til en Løsning, som er retfærdig over for Landets Borgere, og som opfylder Landets Grundlov. Jeg tilstaar ærligt, at det var Folk, som udtalte dette, om hvem jeg ikke havde fuld Tro paa, at de aldeles bestemt mente det, men jeg foresatte mig dog at prøve det, og ærede Medlemmer ville, naar de se paa mine Vædringsforslag, straks blive opmærksomme paa, at jeg har forsøgt at prøve de to Afstigninger, som maatte være til Stede her i Tinget, med Hensyn til Føllesen over for det midlertidige. Derfor har jeg stillet mine to Forslag. Det første, det, som er Kernens, foreslaar en ny § 4, der med saa Ord siger, at denne Lov er midlertidig, at den kun gælder for to Aar. Dette Forslag er for dem, der virkelig ønske, at Loven skal være midlertidig, og som ville være med til at udtale det samt til at stemme for det; altsaa for dem, som i Virkeligheden ville være med til at vise over for Vælgerne, at det, de

ville, er noget midlertidigt. Det andet Forslag, det, som angaar Titlen, kunde passe paa Loven, naar denne ny § 4 blev vedtaget. Dette stillede jeg op, for at ogsaa de, der kun havde Lust til at give det Udseende af, at de vilde gøre Loven midlertidig, kunde have noget at bruge i denne Sag. Det har nu vist sig, at det, som er Kernens i mine Vædringsforslag, det, som i Virkeligheden vil gøre Loven midlertidig, interesserer ikke Flertallet, det vil man ikke have med at gøre, men det, der sætter ligesom et Skilt paa Loven ved at sige, at det er en midlertidig Lov, uden at dens Indhold i Virkeligheden taler et eneste Ord om dens Midlertidighed, det gribe de alle sammen efter med Begærlighed! Stinnet skal bevares, det er det, det drejer sig om! Jeg siger til de Herrer, som nu ere saa forlegne for at bevare dette Stin: Vær saa artig, bevar det kun! Der er kun en Ting, jeg dog ikke havde troet, jeg havde naaet ved at stille disse Vædringsforslag; der er kun en Skuffelse, jeg ikke havde ventet, som mit Vædringsforslag har bragt mig i Dag, idet jeg nemlig har hørt en Udtalelse, som jeg ikke havde troet kunde være fremkommen. Det er den Udtalelse, jeg hørte fra det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgtreds (Klein). Det ærede Medlem er jo en mangeaarig Folkerepræsentant, et mangeaarigt Medlem af dette Ting og tillige en Mand, der i en lang Aarrække med Væde har beklædt en Stilling som Medlem af Landets Højesteret og, som, hvad der ikke er af mindre Bigtighed for hans Stilling i denne Sag, i dette Øjeblik beklæder Stillingen som Overpræsident for Kjøbenhavn. Naar dette ærede Medlem udtaler sig i denne Sag — han har jo ventet med det til det sidste Øjeblik — har det selvfølgelig overordentlig Betydning og vækker stor Opmærksomhed. Jeg var derfor glad ved det første Afsnit af hans Foredrag, hvor han talte om, at han ikke kunde finde det, som her forelaa paa Tingets Bord stemmende med Grundloven, og at han ikke et eneste Øjeblik var i Tvivl — i hvert Fald saa vidt jeg forstod ham ret — om, at denne Lov var i Strid med Grundlovens § 32. Jeg tænkte mig da, at her havde vi endelig et Medlem, der havde nogen Betydning i juridisk og politisk Henseende, som var imod denne Lov, og at det vilde Kjøbenhavns Borgere vide ham Tak for. Jeg har ofte, ja maaske ikke saa meget ofte, men dog ikke sjældent, med stor Opmærksomhed lyttet til det ærede Medlems Udtalelser her i Salen, og blandt de Udtalelser, som jeg i særlig Grad har lagt Mærke til, er en Udtalelse, hvorved han en Gang protesterede imod en Beskyldning,